

komma de sällan; de från Montreal beskyltes af Fransoserna, som voro de besmittade af Willarnas stora inbillningar och högmod, samt att hos dem skall saknas något af den Franska belevfvenheten.

En af de första frågor Fruentimren gemenligen gjorde här åt en främmande, var, om han var gift? den andra, hvad han tyckte om qvinfolken i landet, och om de voro skönare än i hans hemort? och den tredje, om han icke ville taga en med sig härifrån hem till sitt fädernesland? Eljest tycktes, om jag annars såg rätt, att det var någon skilnad i ett och annat smått imellan Fruentimren i Quebec och Montreal: de på den senare orten tycktes gemenligen något vackrare än på den förra. Jag tycker ock, att de i Quebec voro för mycket frie, och att de i Montreal hade en mera prydande blygsamhet. I Quebec voro Fruentimren, isynnerhet de ogifte, ej så synnerligen arbetssamma. — — — — — I Montreal voro flickorna icke aldeles så flyktiga, utan mera fallne för arbete; man såg dem mest alltid sitta vid sin söm och äfven lägga handen vid andra hushållssysslor. Det var här ej sällsynt att finna dem hos pigan i köket. I öfrigt voro de nog glädlige och vänlige och kunde ingen med fog säga, att dem feltes behaglighet eller förstånd. Det enda felet torde vara, att de tyckte något för mycket om sig sjelfva; eljest höllo de sig ej för goda, att gå ut på torget, köpa Watten-Meloner, Pumpor och andra matvaror der var till fals och sjelfve bära dem hem, hvilket jag såg att ej allenast de gemenares döttrar af Borgerskapet gjorde, utan ock de förmögnares, ja de, som voro af hög, gammal och välmående adel. Om morgonen voro de förr uppe än tuppen och om aftonen voro de bland de sista i säng. En ting försäkrades dock saknas hos en stor del af dem, nemligen rikedom och ett stort arf; ringa inkomster och flera barn i ett hus gjorde, att nyssnämnda felades för ofta. En harm för dem var ock, att flickorne i Quebec blefvo gemenligen snarare gifte än de i Montreal; orsaken sades vara, att många Franske unga Herrar, som komma med skeppen hit öfver, blifva ibland der intagne af kärlek och gifta sig; men som sällan någon af dessa Herrar reser upp till Montreal, så får flickorna här ej så ofta fågna sig af en sådan förmån.»

Så detaljerade beskrifningar som Kalm lämnar om de canadensiska kvinnorna finner man ej gifna rörande den manliga befolkningen. Han tyckes dock hafva varit synnerligen belåten med det bemötande, han från alla håll fick röna. Det kan ock vara skäl att icke med tystnad förbigå den uppfattning han förvärfvat rörande landets högste ämbetsmän. Han nämner många af dem vid namn, såsom guvernören *marquis La Gallissouvière*, hans efterträdare *marquis De la Jonquière*, vice guvernören *baron De Longueuil* och flera andra. Hos dem anser han sig kunna prisa ej blott belevfvenheten och gästfriheten utan äfven deras nit om koloniens vård och deras tillmötesgående mot befolkningen. Redan klockan 7 om morgnarne var det officiell mottagningstimme hos guvernören uti ämbetsärenden. Kalms skildringar gifva oss alls inga porträtter af